

Kvinde, som er født i 1975.

Sygdom: Hodgkin i 2002.

Jeg er uddannet socialpædagog i 2001. Og i samme år blev jeg gift og købte hus med min mand. Der skete rigtig mange gode ting som desværre ikke varede længe, for jeg blev syg af kræft Hodgkin i februar 2002.

Det startede med begyndende diffus ondt i maven.

Jeg tog til lægen og jeg afprøvede Link (syreneutraliserende middel), da jeg måske kunne have mavekatar pga. stress, som jeg tidligere har været plaget af, men det var det ikke og Link hjalp ikke.

Jeg gik til egen læge igen og fik taget blodprøver. Der var bl.a. mine infektionstal alt for høje, og min tur til Rom hang i en tynd tråd. Jeg fik en bredspektret pencilinkur, som hjalp på mine smerter og jeg havde det godt samt en god tur til Rom.

Da jeg kom hjem skulle jeg til tjek hos lægen igen og have taget nye blodprøver. De var blevet pænere efter kuren, men ikke helt fine så jeg skulle til tjek igen 14 dage efter. Jeg havde det stadig fint og startede op på job efter min ferie.

Hurtigt fik jeg dog problemer igen og mine blodprøver ved næste tjek hos lægen var igen forhøjet.

Så jeg blev sendt videre til Næstved sygehus akut ambulatorium, hvor jeg gennemgik forskellige undersøgelser, deriblandt røntgen af min mave, som ikke viste noget.

Efter denne undersøgelse blev jeg indstillet til ultralydsscanning.

I mellemtiden fik jeg flere symptomer på min sygdom så som nattesved, træthed, kløe i håndflader og fødder, samt hævede lymfer på halsen.

Jeg vidste ikke, hvornår jeg kunne tage på job, for jeg fik det mere og mere skidt og var meget træt. Det første jeg gjorde, når jeg kom hjem fra job var at sove og de dage jeg ikke var på job, sov jeg.

Jeg fik tiltagende smerter og spiste meget smertestillende medicin. Jeg blev nød til at sygemelde mig til sidst, da jeg havde det så skidt og jeg sov hele tiden.

Efter 3 ugers ventetid kom jeg til ultralydsscanning, som her viste jeg havde mange hævede lymfer i maveregionen samt op og ned af halsen.

Derefter blev jeg sendt til onkologisk ambulatorium, hvor en læge sendte mig til biopsi på øre, næse, hals afd.

Man sendte mine prøver ind på Rigshospitalet som her fandt ud af det var lymfekræft. Man kunne dog ikke placere hvilken form for lymfekræft det var.

Man sagde, at årsagen til dette var fordi lymfer kan hæve i sympati med hinanden, så det kunne være en lymfe, som ikke var syg, man havde taget en prøve fra. Så jeg

skulle igennem en ny biopsi og vente 14 dage til på svaret.

Og svaret kom...

I juni fik jeg så meldingen. Det var Hodgkin lymfom, hvilket vil sige lymfekræft. Det var med meget blandede følelser jeg modtog denne besked.

På den ene side var jeg glad for de havde fundet ud af hvad der var galt, fordi jeg havde gået fra februar til juni, hvor jeg fik det dårligere og dårligere, uden at man havde kunnet finde ud af, hvad jeg fejlede. På den anden side brast min verden sammen, da jeg fik af vide det var kræft.

Lægen var dog rigtig god til at give mig forhåbninger og hjælpe mig op af det første sorte hul.

Der kom mange tanker frem: Hvad skal der ske med mig nu? Overlever jeg? Hvad med min fremtid? Hvad med mine pårørende.

De næste dage gik med at tale med min familie og venner. Og der gik mange følelser igennem mig. Jeg var ked af det på egne vegne, men det berørte mig meget at årsagen til folk var kede af det var pga. mig. Det var svært at sære mine nærmeste, men jeg kunne forholde mig til mine egne følelser, men ikke de andres, så det var svært.

Derefter fulgte så undersøgelser på Rigshospitalet. Jeg kom til pet/ct-scanning og fik knoglemarvsundersøgelse, EKG, samt div. blodprøver. Vi ville også prøve at finde ud af om der var mulighed for at udtage æg til fremtidig graviditet, men intet kunne lade sig gøre, da jeg var for syg og der var for store risici ved at lave indgrebet på mig.

Jeg var i stadie 3 ud af 4 og havde en blodprocent på 4.9. Jeg havde hævede og kræftramte lymfer i maveregionen under armene og op og ned af halsen.

Jeg fik min første kemoterapi i august og jeg fik en behandling som hed ABVD.

Den bestod af: A driumycin - B leomycin - V elbe - D TIC.

Den skulle jeg have hver 14 dag inde på Rigshospitalet.

Jeg reagerede godt på behandlingerne og fik det hurtigt bedre. De hævede lymfer på halsen blev også hurtigt mindre efter første kemobehandling. Jeg overvejede at starte arbejde et par timer om ugen.

Jeg var heller ikke syg efter mine behandlinger og havde på intet tidspunkt kvalme.

Tilbagefald

I oktober fik jeg det så skidt igen og fik 4 hævede lymfer på den anden side af halsen. De stoppede mine behandlinger og jeg skulle igennem en ny biopsi som bekræftede det også var Hodgkin af samme type. Så kræftcellerne var blevet resistente overfor behandlingen.

Her følte jeg der ikke var mere at gøre. En ting var at få af vide at man var syg, en anden ting var at få af vide at man var syg igen og at de behandlinger man har fået ikke virker.

Jeg var psykisk nedslidt i forvejen og havde meget svært ved at modtage denne besked. Jeg græd uafbrudt flere dage i træk.

Jeg skulle igennem et nyt forløb, hvor jeg og mine søskende skulle undersøges som mulige stamcelledonorer. Mine søskende kunne ikke bruges som donorer, men det kunne jeg selv.

Jeg skulle så ind og have et CVK (centralt vene kateter), samt en behandling over 24 timer som havde til formål at slå mine stamceller ned for derefter at tage Neupogen (som stimulerer produktionen af hvide blodlegemer i knoglemarven) i 10 dage. Derefter skulle jeg ind og have høstet mine stamceller, som de lagde på frys i tilfælde af jeg skulle igennem en stamcelletransplantation.

Ny behandling starter:

Jeg startede derefter en ny behandling af kemoterapi, som hed BEACOPP.

Den bestod af: B leomycin - E toposid - A driamycin - C yclophosphamide - O ncovin - P rocarbazin og P rednisolon

Den forløb over 3 uger.

	1	2	3	4	5	6
	7	8	9	10	11	12
	13	14	15	...		
Bleomycin		X				
Etoposid	X	X	X			
Adriamycin	X					
Cyclophosphamide		X				
Oncovin		X				
Procarbazine	X	X	X	X	X	X
	X					
Prednisolon	X	X	X	X	X	X
	X	X				
	X	X				
Neupogen	X	X	X			

Fra dag 15-21 fik jeg taget blodprøver 3 gange, for at kontrollere mine blodtals niveauer.

I den periode kørte jeg meget op og ned i humør. Årsagen til dette var bl.a. at jeg fik 75 mg prednisolon pr. dag, hvor en af bivirkningerne var at jeg blev manio depressiv. Jeg havde en tirsdag i den periode altid samme tirsdag hvor jeg græd fra jeg vågnede til jeg gik i seng.

Heller ikke denne kemokur blev jeg dårlig af. Det var en meget omfattende behandling og disse serier skulle jeg gennemgå 8 gange, hvorefter de så ville tage stilling til hvad jeg så skulle.

Ind imellem de 8 serier fulgte også div. Indlæggelser pga. infektion i kateteret og udskiftning af CVK.

Samtidig reagerede jeg meget på Neopogenen med feberforhøjelse så de troede jeg havde infektion, hvilket vil sige jeg blev indlagt.

Den glædelige nyhed

Sidst i februar 2003 fik jeg så den glædelige besked at jeg var sygdomsfri, og fik samtidig at vide, at jeg var indstillet til stamcelletransplantation.

Jeg gennemgik endnu 2 serier kemoterapi og blev indlagt til stamcelletransplantation af egne celler den 19 maj 2003.

Jeg fik så kemobehandlinger fra den 19 – 24 maj og fik så min transplantation den 26/5 2003. Det foregår på den måde at lægerne sprøjter nogle af de stamceller, som de har høstet, ind i blodårerne via mit kateter og så finder stamcellerne selv ned til knoglemarven, så den kan starte op igen.

Under forløbet til min transplantation var jeg indlagt på Rigshospitalet i isolation. Jeg måtte gerne have besøg, men jeg måtte ikke røre ved folk.

Jeg skulle spise specialkost eller mad, der var varmet op til 78 grader, lige inden jeg skulle spise det. Jeg måtte godt tage maske på og gå udenfor, hvilket jeg var meget glad for og benyttede mig af en daglig gå tur idet fri.

Jeg var under hele forløbet ved bevidsthed, og klarede mig selv.

Mine tanker og handlinger

Jeg blev udskrevet den 9. juni 2003, og skulle så restituere mig. Hele tiden igennem mit sygdomsforløb haft jeg haft denne indstilling:

Det er mig der bestemmer over sygdommen og ikke sygdommen der bestemmer over mig.

Jeg har også igennem hele mit forløb talt regelmæssigt med en psykolog herfra sygehuset. Det havde jeg brug for da der skete meget i min krop og psyke jeg ikke

selv kunne få på plads og det var en rigtig god støtte for mig.

Jeg har under forløbet også prøvet at sætte mig ned og mærke efter hvad er det jeg har brug for.

Efter jeg var sygdomsfri og skulle til at forholde mig til mit nye liv som tidligere kræftpatient, og skulle på arbejdsmarkedet igen efter 2 års sygdom, tænkte jeg igen; hvad har jeg brug for.

Læger samt kommunen var vilde med at sende mig på rehabiliteringscenter Dallund, hvilket jeg overvejede meget og undersøgte, men der var desværre bare ikke nogen kurser, der lige passede til mig, i en lang periode frem.

Så eftersom jeg syntes jeg havde god støtte i min psykolog til det psykiske, følte jeg at der hvor det virkelig haltede var på det fysiske plan.

2 års sygdom, kemoterapi, operationer og en transplantation har taget meget på min krop og min fysiske formåen. Jeg havde smerter i min krop og jeg havde absolut ikke mange muskler tilbage.

Så jeg undersøgte hvad reglerne og mulighederne var for mig og kontaktede min sagsbehandler på kommunen. Jeg fortalte hende hvad jeg gerne ville og jeg vidste, at det var en mulighed for mig. Jeg var så heldig at komme på Ubberup højskole, hvor jeg fik startet min fysiske formåen op med hjælp.

Det har været vigtigt for mig under mit sygdoms forløb at være undersøgende, vidende og spørgende. Jeg ville gerne være på forkant og vide hvad der skulle ske. Det er mit liv det handler om, så jeg bliver også selv nød til at være aktør og gøre noget.

For mig har det været vigtigt at komme tilbage på arbejdsmarkedet så hurtigt jeg kunne, da jeg lige var uddannet, var ung, ønskede at komme videre og ikke stå i stampe.

Den 26/3 2008 fik jeg så den glædelige besked at jeg var **RASK**. Og skulle ikke til flere kontroller.

Om det kunne accepteres: **JA!**